

1

Verboden te knuffelen

Dennis was anders.

Als hij in de spiegel keek, zag hij een gewone jongen van twaalf. Maar hij *voelde* zich anders – zijn gedachten waren gevuld met kleur en poëzie, al was zijn leven soms behoorlijk saai.

Het verhaal dat ik je ga vertellen begint hier, in het saaie huis van Dennis, in een saaie straat, in een saaie stad. Zijn huis zag er ongeveer net zo uit als alle andere huizen in de straat. Het ene huis had dubbelglas, het andere niet. Soms lag er grind op het pad, soms lagen er rare tegels. Voor het ene huis stond een Opel Ascona, voor het andere een Opel Astra. Kleine verschillen waardoor juist benadrukt werd hoezeer alles hetzelfde was.

Het was allemaal zó normaal dat er wel iets abnormaals moest gebeuren.

Dennis woonde met zijn vader – die wel een naam heeft, maar omdat Dennis hem altijd gewoon papa noemt, zal ik dat ook maar doen – en met John, zijn oudere broer van veertien. Dennis kon het niet uitstaan dat zijn broer altijd twee jaar ouder zou blijven, en altijd groter en sterker.

De moeder van Dennis was een paar jaar geleden wegge- lopen. Toen zij nog thuis woonde, sloop Dennis vaak stiekem zijn kamer uit om bovenaan de trap te luisteren naar het ge-

schreeuw van zijn vader en moeder. Op een dag was er geen geschreeuw meer.

Ze was vertrokken.

Papa had John en Dennis verboden om het ooit nog over mama te hebben. Kort na haar vertrek had hij het hele huis uitgekamd en alle foto's waar zij op stond van de muur gehaald en buiten in een groot vuur verbrand.

Maar Dennis had er eentje weten te redden.

Eén foto was aan de vlammen ontsnapt. Op de hitte van het vuur was hij omhooggefladderd, waarna hij, door de rook meegenomen, uiteindelijk op de heg was beland.

Tegen de avond was Dennis naar buiten geslopen om de foto te pakken. De randen waren verschroeid en hij was smoezelig geworden. Dennis vreesde het ergste, maar toen hij hem bij het licht hield, zag hij dat het plaatje nog intact was.

Het was een vrolijk gezicht: een kleine John en Dennis, samen met mama op het strand. Mama droeg een prachtige gele jurk met bloemen. Het was altijd Dennis' favoriete jurk geweest; hij was gek op de kleur en de zachte stof. Als mama hem aantrok, betekende het dat de zomer was begonnen.

Na haar vertrek was het warm weer geweest, maar in huis wilde het niet meer zomeren.

Op de foto stonden Dennis en John in hun zwembroek met een ijsje in hun hand. Hun stralende gezichtjes zaten onder het vanille-ijs. Dennis had de foto in zijn zak gestopt en keek er elke dag stiekem naar. Mama zag er zo mooi uit, al was haar lach niet echt overtuigend. Dennis kon er uren naar kijken; hij probeerde zich voor te stellen waar ze aan had gedacht toen de foto werd genomen.

Sinds mama's vertrek was papa nogal stil en als hij wat zei, schreeuwde hij meestal. Dennis keek daarom veel televisie. Het liefst keek hij naar het programma *Trisha*. Een aflevering over depressieve mensen had Dennis op het idee gebracht dat zijn vader misschien ook depressief was. *Trisha* was een talkshow waarin gewone mensen de kans kregen om hun problemen te bespreken of om hun familieleden uit te schelden. En dit alles werd geleid door een aardig uitziende, maar o zo rechtvaardige vrouw met de gezellige naam ... Trisha.

Even had Dennis gedacht dat een leven zonder mama een avontuur zou zijn. Zijn leven zou bestaan uit laat opblijven, afhaalmaaltijden en domme lachseries. Maar toen de dagen weken werden, en de weken maanden, en de maanden jaren, besepte hij dat het allesbehalve een avontuur was.

Het was gewoon verdrietig.

Dennis en John hielden van elkaar zoals broers nu eenmaal van elkaar horen te houden. John stelde deze liefde echter regelmatig op de proef door dingen te doen die hij zelf erg grappig vond, bijvoorbeeld op het gezicht van Dennis gaan zitten en dan een scheet laten. Als scheten laten een olympische sport was geweest (nu ik dit opschrijf, is het dat jammer genoeg nog niet), zou John een serie gouden medailles hebben gewonnen en waarschijnlijk ook nog een lintje van de koningin hebben gekregen.

Welnu, lezer, je denkt misschien dat de broers door het vertrek van hun moeder meer naar elkaar toe groeiden.

Helaas, ze groeiden alleen maar uit elkaar.

In tegenstelling tot Dennis voelde John alleen maar opgekropte woede na het vertrek van zijn moeder. Net als zijn vader wilde hij haar naam het liefst nooit meer horen. Het was een van de huisregels:

Verboden over mama te praten.

Verboden te huilen.

En tot overmaat van ramp: verboden te knuffelen.

Dennis was gewoon heel erg verdrietig. Soms miste hij zijn moeder zo erg dat hij 's nachts in bed lag te huilen. Hij probeerde dat zo zachtjes mogelijk te doen, zodat zijn broer, die bij hem op de kamer sliep, het niet zou horen.

Maar op een nacht werd John wakker van het gesnik van Dennis.

'Dennis? Dennis? Waarom huil je nou?' klonk er uit Johns bed.

'Ik weet het niet. Het is zo ... Nou ... Ik wou gewoon dat mama er weer was,' antwoordde Dennis.

'Hou nou maar op met huilen, want ze is weg en ze komt niet meer terug.'

'Dat weet je toch niet ...'

‘Ze komt nooit meer terug, Dennis. En nou geen gehuil meer. Huilen is voor meiden.’

Maar Dennis *kon* niet ophouden met huilen. Het verdriet kwam in golven, als de branding van de zee. Hij werd erdoor overspoeld, zo erg dat hij bijna in zijn eigen tranen verdronk. Omdat hij zijn broer niet van streek wilde maken, snikte hij zo zachtjes als hij maar kon.

Nu vraag je je natuurlijk af, wat was er nou zo anders aan Dennis? Deze jongen woonde per slot van rekening in een saai huis, in een saaie straat, in een saaie stad.

Nou, ik ga het nu nog niet verklappen, maar de titel van dit boek geeft je misschien al een hint ...

2

Vette papzak

De vader van Dennis sprong op en neer van blijdschap. Hij trok Dennis dicht tegen zich aan.

‘Twee-nul!’ zei hij. ‘Hebben wij hun even een lesje geleerd, hè jongen!’

Ja, ik weet wel dat ik gezegd heb dat er bij Dennis thuis niet geknuffeld werd. Maar dit was iets anders.

Dit was voetbal.

Bij Dennis thuis konden ze een stuk gemakkelijker over voetbal praten dan over hun gevoelens. Dennis, John en hun vader waren gek op voetbal en samen deelden ze als supporters het lief en – dat kwam vaker voor – het leed van het lokale voetbalteam in de derde divisie.

Maar als aan het einde van de wedstrijd het fluitje van de scheidsrechter klonk, leek het teken te zijn gegeven dat hun strenge verbod op knuffelen weer gold.

Dennis miste het knuffelen. Zijn moeder knuffelde hem vroeger voortdurend. Ze was heerlijk warm en zacht. Hij liet zich graag door haar omhelzen. Nergens voelde het veiliger dan in haar armen.

Dennis werd bijna nooit door zijn vader geknuffeld. Jammer genoeg, want met dikke mensen is het goed knuffelen; alsof je in een grote zachte bank duikt die aan alle kanten meegeeft.